

No vull sang, no vull veure cadàvers. No sóc un assassí, sols sóc un pobre amant del foc. És l'únic que diré a la policia, és l'única veritat.

Exactament falta una hora, deu minuts i quaranta segons perquè el primer tren local partisca. És a dir: tinc una hora, deu minuts i, ara, trenta-cinc segons per anar al supermercat més pròxim, comprar un paquet de llumins i un parell d'ampolles d'alcohol etílic i conduir deu kilòmetres fins a l'estació.

És dimecres, llavors hi ha molt poca gent, quasi ningú viatja en dimecres. Miro al meu voltant. Veig un xic absort en el seu llibre. A uns quants metres d'ell, una mare intenta parar els plors de la seva filla. I ja quasi al final de l'estació, hi ha un home que no sap utilitzar un mapa. Sols quatre persones, sense contar-me a mi ni a les persones que es troben dins del tren.

El revisor ja ha tancat totes les portes, així que em dono pressa, en qualsevol moment la màquina es posarà en marxa. Trec una de les ampolles i tiro el seu contingut en el buit que hi ha entre l'andana i el tren, al mateix temps que vaig caminant, assegurant-me que totes les rodes d'aquest estan ben impregnades de la substància inflamable. I repeteixo el procés amb l'altra ampolla. Respire profundament, trec de la butxaca dreta dels pantalons el paquet de llumins i, malgrat el tremolor de les meves mans, al segon intent, aconseguixo encendre el misto. Ràpidament, el llanço contra el ferrocarril i el foc no tarda en aparèixer.

Les flames, els crits, la calor. Tot es barreja amb tanta bellesa que m'arrabassa la respiració. El cor em bateja tan ràpid que tinc el pressentiment que se'm sortirà del pit en qualsevol moment. Puc dir amb certesa, que és el més meravellós que els meus ulls han pogut presenciar en vint-i-nou anys de vida. Per fi, he arribat a la cúspide de la felicitat i per molt alta que siga, el sentiment és tan satisfactori, que no m'importa caure de nou a la realitat. Ja res importa.

Sento com una pobra llàgrima em rrellisca per la galta, seguidament d'una veu que em demana silenci i unes mans que m'empresonen els canells darrere l'esquena.